

155
Y F
F

elhomályosodott bennünk; látjuk a jót, de megtenni nem tudjuk; gonosz akarások óbrdnak testünkben; gonosz követeléseket állít velünk szembe a világ és jogát hangoztatja hozzánk sátán, a világban lakó Gonosz! Még ha Isten kegyelme meg is mutatja nekünk a jót s mi szeretnők is tenni: ott van bennünk a börtöntartó gonosz és annak parancsát kényszerülünk tenni. Isten hasonmása többé nincs rajtunk; a jó nem ömlik belénk, mint a paradicsomban, kivéve, ha ujjongva szül Isten, megújítja bennünk szent Arcát és ujjongva önti belénk szent Szellemét. Akarhogy van is azonban a dolog; ha el is homályosodott bennünk az isteni képmás, ha le is törlődött rólunk az isteni hasonmás: mégis még a hiánya is beszél szívrünkben s valami elmúltra, valami elveszítettre, valami hiányzóra emlékeztet. Az elveszített isteni, az elveszített égi beszél bennünk s beszéde a honvágy valahová, ahonnan kiestünk. Mikor lelkiismeretünk azt mondja: jónak kell lenned s mikor lelkiismeretünk elítél, hogy nem vagyunk jók, akkor a hiány fájdalmas érzést kelt s ez a honvágy. Minden ember nyugtalan minden ember keres valamit, mint Ágoston mondta: "Nyugtalan a lelkünk mindaddig, amíg Benned, Oh Isten meg nem nyugodhatik!" A bennünk levő nyugtalanság, a keresés a honvágy. Honvágy gyötör, mert nem vagyunk a helyünkön, hanem abból megszöve kidobva; mert valami emlékeztet, hogy valamikor nem így volt; mert telve vagyunk sebekkel azért, mert nem vagyunk otthon! Ez a világ nem otthonunk; amink itt van, nem a magunké, valamikor le kell adnunk újra mindent; a sírba nem vihetünk semmit magunkkal!

Otthonunkból, hazánkba kiért, nyugtalan, otthontalan lelkek vagyunk: ha úgy tetszik, csavargók, kik remény nélkül tekergünk ebben a világban s nem tudjuk, hogy hol fogjuk végső nyugalomra fejünket lehajteni; ha úgy tetszik, zarándokok kik hazafelé vándorolnak azzal a bizonyossággal, hogy egyszer meg fogunk oda érkezni! Hogy otthontalan vándor vagy, azt biztosan tudom; hogy céltalanul csavargó, reménytelen ember vagy-é, ki nem tudja, hová megy; vagy zarándok, ki biztos célra hazafelé tart, afől bizonytalan vagyok. Ide vagyvete a halálnak és éjszakának földére, a nyugtalanság gyötörő világába, rémek közé, ellenséges földre. Miért? Hogy ráeszmélj, hogy itt nem vagy otthon; hogy honvágyat kapj, hazajutni, az elveszítettet újra megtalálni, az egészség földén meggyógyulni.

Különös dolog az a honvágy! Azt hisszük, hogy ~~haz~~ hazába, ~~haz~~ országba vágyódnak, tehát más körülmények közé, más környezetbe, más keretbe, mint ahogy itt élünk. A földön nem jó, mert itt szenvedés van, veszélyek vannak, ellenségek között vagyunk; vágyódnak a mennybe, ahol megszűnik a szenvedés, nem lesz veszedelem, csupa jó barát veszik körül. De hátja magunkban visszük oda a gyötrelmet; a veszély hátha mi bennünk van; mi vagyunk a magunk ellenségei. Mit ér a környezet változtatása, ha a honvágy belsőkönkben kötve; ha a nyugtalanság forrása saját lelkünk s mi magunk gyötörjük magunkat! Magunkból vágyunk ki s valamit vagy valakit keresünk, aki megnyugtat bennünket. Megterhelve, megfáradva járjuk ezt a világot; de a legnagyobb teher saját természetünk és saját magunk fárasztjuk el legjobban magunkat. Saját sötétségünk homályosítja el szívünket. Elles körömmel vájjuk a magunk lelkét. Saját gondolataink üldöznek. A magunk választotta utak fárasztottak el. Magunktól félünk, ezért vagyunk nyugtalanok. Oh ha magunktal meg tudna valaki szabadítani, akkor hazatalálnánk! S mikor erre az eredményre eljutunk, akkor hangzik fülünkbe ez a hazahívó mondás: "Jőjjetek Hozzám, kik megfáradtatok és meg vagytok terhelve"

s én nyugalmat adok néktek!" Ime a hon, a haza, az otthon, amelyből kivettette vándorlunk, nem ország, nem környezet, nem keret, hanem személy, Az, aki teremtett bennünket, Az, aki jobban ismer minket magunknál, Az, aki belénk akar költözni, hogy velünk egy összenőjön, mint fa és oltóág, aki a mi új lőnyünk, új emberünk akar lenni s amit mi rosszul kezdtünk, azt ő jól akarja élni, folytatni. Belül, mi bennünk ~~volt~~ az elvesztett haza; belül mi bennünk történik a hazatalálás! Nem künn a világnak kell először megváltoznie, hanem bennünk magunkban kell a hazatérésnek megtörténnie azzal, hogy az Ég belénk költözik; azzal, hogy Jézus bennünk lakozik. A honvágy első sorban magának Istannek és az Ő Fiának, Jézusnak szel. Jézus az elvesztett otthon, a haza, ~~az otthon~~ s mikor Jézus belénk költözik, akkor egyszerre otthon érezzük magunkat!

Emberekkel is vagyunk sokszor így! Elvesztésük mérhetetlenül fáj. Nem találjuk őket s otthonátlanul vándorlunk ebben a világban, mert hiányzik az, akit nagyon szeretünk. Ez a hamis otthon-keresés! Emberek nem pótolhatják az elvesztett Urat s Jézus mindent kipótol. Emberekben lehet igen csalódni, de Jézusban nem lehet csalódni. Emberek elgyönyörködtethetnek egy időre, de utána ismét megszomjazunk; nyugtalanokká válunk; lelkünket reszketés fogja el, igen megszomjazunk. Jézusra vágyik a lelkünk! Ha Ő belénk költözik, ami azt jelenti: ha az Ő természete lesz a mi természetünk, akkor megszűnik az otthonátlanság, akkor otthon élünk! "Tanuljátok meg Tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok" s akkor találtok nyugalmat lelketeknek!" Megtanulni Jézustól valamit annyi, mint Őt magunkba fogadni; Őt lakatni szívünkben. Ha Ő bennünk lakik, ha belénk kicserélődik, akkor bennünk magunkban épül ki az elvesztett otthon s valahányszor haza akarunk menni, megkeressük magunkba forduló imádsággal a bennünk lakó Jézust! Akkor nyugalmat "találunk", azaz nem egy időre kapjuk, hanem megtaláljuk a változatlan nyugalmat, Jézust magát! Jézus után gyötör a honvágy, Őt szomjazzuk s boldogok, akik önéhez és szomjazzuk Őt, mert ezek meg fognak elégíttetni, mert Jézus beléjük költözik.

Mindenkit gyötör a honvágy, téged is! Haza akarsz-e találni? Fogadd be Jézust és benned magadban születik az otthon, amelyből kiindulsz napi utadra s melybe visszatérsz minden este, minden pillanatban, mikor arra szükséged van; mikor Jézusoddal egyedül akarsz lenni. Vándorbel, csatángoló csavargóból légy zarándokká, ki Jézust keresi. Zarándokként meggyűltal e világon, mint akinek nincs itt maradandó városod s keresed azt a földet, ahol többé semmi soha el nem szakít, el nem von Jézusoddal, hol ellenségtől nem zavartan vele örökre egyesülsz! Szívünkben a megtalált ott-honnal keressük az örök otthonát, ahol Jézus lakik, ahol vele egyesülhetünk s Tőle semmi soha el nem választ többé!